

GORI SRCA

VJERSKI TJEDNIK

GOD. V.

ZAGREB, 30. SRPNJA 1950.

•Bože, imenom svog
spasi me i krepodi
svojom opravdaj me
(P. 53, 3)
Iz Utrke danas je
sv. Misa

BROJ 31

UČITELJ I GREŠNICI

U Sv. Pismu Staroga Zavjeta imade zanimljivih stranica. Takva je i ova, gdje se opisuje dogadaj sa svećom vatrom. Bilo je to u vrijeme, kad su Izraelci pali pod perzijsku vlast (527.-332. pr. Kr.). Druga knjiga Makabejska govori o tom ovo:

«Kad su naime oci naši bili odvedeni u Perziju, uzeće pobožni svećenici potajno nešto od ognja žrtvenika za žrtve paljenice i sakrile u jednoj šupljini zdenčanoj. U nju spravile to tako sigurno, da je mjesto ostalo svima nezgurnato.

Nakon nekoliko godina svidjelo se Bogu, te je perzijski kralj poslao Nehemiju ovamo. I ovaj zapovijedi potomcima svećenika, koji su bili sakrili oganj, da ga traže.

Ali nas nai izvještije, da ne nadose ognja, nego samo blatu vodu. Na to on dade odatle crpti vodu i donijeti. I kad je bilo sva za žrtvi gotovo, zapovijedi Nehemiju svećenicima, da tom vodom polju drvo i sve, što je na njemu.

To se učini. I kad nakon nekoliko vremena zasja sunce, što je dotada bilo zastrio oblacima, planuše silni plamenovi, tako da se svj zofudiše.

Dok je žrtva izgarala, svećenici su izgovarali molitvu. Jonata je započeo. Svećenici i svi ostali molili su zajedno s Nehemijom.

Molitva je glasila: »Gospode, Gospode i Bože, Stvoritelju vaskonog svetosti, Strahoviti, Silni, Pravedni i Milosrdni, jedini Kralju, Dobrostivi, Jedini darovatelj života, jedini Pravedni, Svetladoče, Vječni, koji izbavlja Izraela od svake nevolje, i koji si oce naše izabrao i posvetio:«

Primi ovu žrtvu za sav narod svoj! Štiti i posveti baština svoju!

Skupi nas opet iz rasula. Oslobodi one, što čame u rostvu poganskom! Daj da spoznaju pogani, da si ti Bog naš! Zasadji opet narod svoj na svoje sveto mjesto, kao što je obetao Moj-sje!

Kad je žrtva bila posve spaljena, dade Nehemija ostalu vodu izliti na velike kamenje.

Kad se to učinilo, planu jedan plamen, ali ga pojede oganj, što opet zasija sa žrtvenika.

To se razglasili, a javiće i kralju perzijskomu, da se je na mjestu, gdje su bili odvedeni svećenici sakrili oganj, pojavila sad voda, kojom su ljudi Nehemijini bili pokrili žrtvu. Iza kako je bio kralj ispitao tu stvar, dade ogradići mjesto i proglašiti ga svetim (II. Mak. 1. 19-34).

Tako je Bog jednom sagradio oltar i zapalio na njemu vatru ljubavi Božje. A mjesto je to bilo sveto. To je bilo sreća ljudsko u raju zemaljskom. Ali je nadošao zamamljiv čas, u kom su praroditelji počinili prvi grijeh. I vatra se ugasila. Tužni

su to bili časovi na zemlji. Izgledalo je, kao da je vatra ljubavi Božje zauvijek isčesla iz srca ljudskoga. Ali tada se dogodilo nešto neizmjerno čudesno.

Iz tamnih oblaka arđbe Božje, koja je lebda tisućama godina nad zemljom, ukaze se jednoga dana sunce dobre i čovjekoljublje Božje: »A kad se pokaza dobrota i čovjekoljublje Boga, našega Spasitelja, tada spasi nas, ne za djela pravde, koje mi učinimo, nego po svom milosrduku preporuda i obnove Duha Svetoga» (Tit 3, 4-5).

I tada se odmah opet zapalila vatra u srcima ljudi, na koju se činilo, da se već davno ugasila. I od grešnika postaće sveci Božji: »Jer je Bog tako ljubio svijet, da je predao jedinorodenoga Sina svoga, da nije dan, koji vjeruje u Njega, ne pogine, nego da ima život vječni. Jer Bog ne posla Sina svoga na svijet, da sudi svijet, nego da se svijet spasi po Njemu. Tko vjeruje u Njega, ne sudi u se, a tko ne vjeruje, već je osudjen, jer ne vjeruje uime jedinorodenoga Sina Božjeg» (Iv. 3, 16-19).

Isus je došao zato na svijet, da donese vječni život i spasenje i svil-

jetje onima, koji u Nj vjeruju. On je svijetlo: »Svijetlo je došlo na svijet... I to svijetlo rasvjetljuje ljudi, da mirne zlo, a čine istinu: »A tko čini istinu ide k svijetu, da se objavi njegova djela, jer su u Bogu učinjenas» (Iv. 3, 19-21).

Isus je kao svijetlo rasvjetljivao puteve i staze zato: Jer je Sim čovjekito došao da potrazi i spase, što je izgubljeno» (Lk. 13, 10). On je dobio i svijetlo i oganj, da rasvjetlji istinu i snažice nepravdu i grijeh, a zapali božansku vatru pravde u ljudskim srcima: »Dodata, da oganj bacim na zemlju, pa što hoću, nego da se zapalim» (Iv. 12, 49).

Kad čitamo Evanelje, onda vidimo, da ih njeg prosvijete posebni čar, koji stoji u tom, što se Isus druži s grešnicima. On ide medu siromake i otvrdnule grešnike, za koje više niti ne mari, nego ih osuđuje i odbaciše. Ide medu njih zato, da ih oslobođe davla i okeva grijeha. I da ih natrag, doveđe u slatki jarani svoga Stvoritelja. I tako ih pripravi za nebesku baštinu. On čisti njihov zdenac, njihova srca i duše, gdje se bilo ugasila Božja vatra, od gmlje i u zapaljuje ponovno vatru Božje milosti i ljubavi.

Ko lijkenja što sunce ima u arcu, tako Tebe nose, nošu milijuni. Ti obavijavaš klišne kapi patnje, blažeći su, koji su Tebe puni. Presveto Trojstvo, o najveća tajno, što rasvjetljuješ našu bol i sreću, daj da Tvoj plamen zapali moj život i ugasiti moju samrtnu svijeću.

Od krsne do samrte svijeće

Krsnje sveto rosi mljeti Tvoju, i otku doči vjejanac sjaja plete. O, Ti, kog mudraci shvatiti ne mogu, Tebe nosi malo krošteno dijete. Ž Tobom vjerne duše počinju dane: a križem u ime Oca, Sina, Duha. Lanac grijeha pada u Tvoje ime, Ti dolaziš svima, pod likom Kruha.

Tražimo zdravlje i život

Cesto nas bolesti i nevolje natjeraju u čekaočnice liječnika, bolnica i apoteka. U kulu god udemo, svuda nalazimo mnoštvo ljudi svake dob i staze. Čekaju u redovima i svaki nastoji da što prije dođe na red. Svaki sa svojom bolesti, tjelesnim poremećenjem ili ozljedom. Sve su spremni žrtvovati za to, da ublaže svoje tjelesne bolje, da sačuvaju život, da otkloni što dalje od sebe smrt. Nikoga nema, kome ne bilo stalo, da učuvaju i produži svoj život, što je više moguće.

A koliki su, koji misle na to, da taj njihov život nije za njih najveće i posljednja vrednota, već da osim njega postoji i neki drugi život, koji ih čeka i koji je za njih same neispredivo vredniji od ovogata? Svi ljudi osjećaju svoju tjelesnu bolesti te nastoju svim sredstvima, da ih uklone. Koliko ih pak ima, koji su uvidjeli i osjećaju, a taj njihov daleko vredniji život. Život duše, trpi od ranljivih bolesti. One su često takve, da me prijete i smrću. Da li pak poduzimaju barem nešto, da potraže liječnika i lijeka tijm bolestima? Na to se načalost prečesto zabavljaju, to će zapovijadati Ali se propušta samo časovitim raspoloženjem. Sada je korizma. Doba, kad su Crkva osobito nastojali da podsjeti lude

na bolesti njihovih duša, pa da im pruži lijek, koji će ih ozdraviti i osigurati im život vječni. Po našim slijima i gradovima, gdje ima mnogo lječnika i lijekarna, za tjelesne bolesti, tako iječnika i lijekarna, koje nam pružaju sredstvo za ozdravljenje naših duža za vječni život. U osobi isposvjedniku Krist je taj najveći liječnik, a lijekarna su svetohranista u našim crkvama, gdje je Krist u obliku kruga i vina onaj lijek, koji daje vječni život. Za svog vidižnjeg života se živjet će doviđek (Iv. 6, 51). I dalje nastavlja vrlo oduševno: »Zaista, zaista vam kažem: ako ne jedete tijela Sina čovječjega i ne pljete krvi njegove, nemate život u sebi» (Iv. 6, 53). Presveta Euharistija je dakle nesto dušama bezvjetno potrebno, tako da bez ne možemo imati život u sebi. Zar nas to ne navodi nato, da poohranno odmih klijencima duša — Kristu u osobi isposvjednika. Zar nam to ne nažeže, da pristupimo, ne samo jedanput nego i često, u Kristovu lijekaru, k pribesoju klupi, gdje ćemo primiti spasosnoj lijek — samoga našoga Spasitelja u sv. Prijest.

Put do razboritosti

Prvi put je molitva. Da je razboritost dar Božji, zasvijedočio je sam Gospodin u Sv. Pismu: »U mene je oprez i mudar savjet, moja je razboritost i moja je jakoste. Zato je David često molio Božja: »Pokuši mi, Gospodine, Tvoje puteve u uči me Tvojim stazama.«

S pravom kaže Kasijan: »Razboritost nije krepost, koju možemo stići ljudskim silama, nego Božjom doređljivost.« Zato je i preporuči staru Tobiju sinu: »Svagda poštivaj Božja i moj Ga, da ravna tvom putem putevima.« Činimo i mi, što je učinio kralj Josafat, kad se našao okružen velikom množinom neprijatelja. On je molio: »Ja ne znam, što da sada činim, zato mi jedino preostaje, da svoje oči podignem k Tebi.«

Drugo sredstvo da steknemo razboritost, je susbjtanje strasti, cijelosti onih, koje nas vuku u sjetljivim rodostima. Toma kaže, da radići zamamljuju razbor, da ne može pravilno suditi, a posebno snažno to čine tjelesna učvanja, koja svu dušu zaokupljuju i na neki: je način u sebe uranjuju.

Oba starca, koji su napastovali čuštu Suzanu, nisu imali razboritost usprkos svoje starosti i sudsak službe, jer su pustili da njima zavlači tjelesna strast. Iako je Samsona Bog obdario izvanrednom jakosti, ipak je po svom nerazboritom vladajuću u vlast neprijetelja, jer mu je neuredna ljubav prema ženama razobilala srce. Zato su sinovi Samuelovi izgubili razboritost u svojoj sudsakoj službi tako, da su postali u sudenju pristrani? Sv. Pismo navodi tao razlog ovo: »Moji su se sinovi... priklonili lakinosti i uzmali su da-nike i lakerati pravdu.«

Razboritost počiva na razumu, a straški zamračuju razum kao magle, koje se difu u zemlje, pa zamračuju sunčane zrake. Tako se i strasti dižu u nizih dijelova ljudske narav, te zamračuju svjetlo razuma i vjere, a time i kraljevsku razboritost.

Treće je sredstvo da postignuće razboritost promišljanje o prijašnjim djelima. Razboritost se naime stiče iskustvom. A iskustvo samo danu vrijedi kao učitelj razboritosti, ako čovjek o uspjehu ili neuspjehu svojih prijašnjih čina zrelo razmišlja. Na taj način uči poznavati sredstva, koja su podesna ili nepodesna, da se postigne cilj.

Cetvrti je sredstvo pitati za savjet pametne i iskušene ljudi. Star je Tobija sa svjetovao slju: »Traž, uvijek savjet kod mudrača.« Uostalom, to je prvo pravilo razboritosti, da se u dvojbi iskusnim na mišljenje pametnih i iskušnih ljudi. Zato čitamo kod mudrog Siraha: »Sliko moj, ne čini ništa, a da se ne posavjetuje, pa se iz čina neće trebat kajati.«

Sv. Bazilije kaže, da je velika sreća imati razboritoga i dobrohotnoga savjetnika. On će svojim pametnim savjetom nadomjestiti, koliko manjka vlastite razboritosti. Sv. Grgur Veliki pripovjeda o dakonu apostolske stolice imenom Pashaziju, da je bio velik u ljubavi prema bliznjicima, preziranju samoga sebi i u svetom životu. Opsjednuti su se dotičali njegove haljine, pa su ozdravljali: Ovaj sveti čovjek nije kod izbora, popasao, na mišljenje svih drugih, nego je alijedio samo svoj sud i htio da bude izbran papom neki Laurentij, kome je bio vrlo sličan. Radi te svoje pogrešne ustajnosti došao je sa smrću u čisilištvo, a ne u nebo. Odantle se javio bliskupu Germanu i rekao: »Nalazim se u čisilištu mučenika, gamo zato, jer sam kod otog izbora glasovao za Laurencija, a ne za Simaha.« Tražimo i mi u vašim stvarima savjet pametnih i svetih osoba,

Porečiškukluso oproštenje

Vezano je zanimljiva povijest porečiškukluso oproštenja. Drži se za poseve sigurno, da on počeo odmah od početka Franjevačkoga ređa. Vezano je bilo u početku na jednu crkvicu, u kojoj je sv. Franjo prošao prve dane svoga života, nakon svoga obraćenja. U njoj je primio mnoge milosti. I konačno dobio zasluži i stvorio euhariju, da shodi sebi okupi svoje nasledovatelje, učenike. U tu je svrhu sv. Franjo Aški dobio na dar crkvicu, Naše drage Gospe Andeckse. Darovali mu je benediktinci, iz opatije Monte-Schäblik Crkvice je bila veoma trošna. Nalazila se nedaleko grada Asisi. Sv. Franjo ju je pregradio. U njoj se vezina često miješa. U njoj je i skupio davanac svih učenika. Nalma je oaredo, da preuzme zemaljsko, odreduju se svoje vježe, mrtve svoje bijelo i drže evanđeoske slike: čistocu, siromasću i poslušnost.

U to je dake crkvi početak njezine Reda. U 1299. On mu je nadje propisao pravila, koja je papa Inocent III. odobrio. Nakon pet godina taj se Red toliko proširio, da je brojao vec 5000 braće. I Franjo je odradio zemaljsko vjećanje (Kapitul). Sv. Franjo je ovu crkvicu jutro nadjevao. Ona se smatrala prvom krunom Božjom i klijevkom Franjevačkog reda. Zato je sv. Franjo nastojao, da se ona osobe postavi i da se nadari najvećim duhovnim povlašćenima. I kad mu se ukazala bl. Dž. Marija i kapitul što želi, on joj reče: "Potpuno oproštenje, koje se može steti u ovoj crkvi."

Stoga je sv. Franjo molio papa Honoriju III. u Perudi (Perugia), gdje je bio izabran za papu 18. srpnja 1216., da njegovu dragoj crkvi, zvanoj Porečiškula, podijeli neobična milost potpunoga oproštenja za sve vjernike, koji će je posjetiti, nakon što su obavili stručni isprobivo. Tu je molbu uslišao sv. Franjo, ali samo za jedan dan u jedini, našme 2. kolovoza, kad je bila posvetna obnovljene Porečiškule. I to je vrijedlo već za 2. kolovoza iste godine 1216. Oproštenje se moglo dobiti od prvih vespera t. j. od pedne 1. kloboza do ponoci drugeg dana. To se oproštenje moglo dobiti početku samu u toj crkvi Porečiškuli. Kad se preciče za to oproštenje, silan je svjet. negruo enamo da ga zadobije.

Papa Bonifacije IX. (1389–1404) prvi je bio, koji je to porečiškukluso oproštenje dao i drugim crkvama franjevačkim, a onda naredio crkvama domaćinskim. Postoji su pojedini pape to oproštenje davali crkvama raznim redova muških i ženskih. Take se moglo stići u crkvama svih franjevačkih redova muških i ženskih reformiranih i neformiranih. To su crkve kovenčala, Kapucina, Trécoredaca, Klarina, Franjevka, ma svećanima i jednoštavnim zavjetima, ako zajedno žvu. Papu su dali tu povlasticu i crkvama i kapelama bosenskih karmelitana obogađuju spola. Zatim tu povlasticu imaju esesne sestre sv. Vinika Pauliškoga, ali tako, da tomu mogu stći to oproštenje ne samo redovnice sv. Vinika, nego i njegovateljice bolesnika, koje rod nji stanju. Osim loga sve osobe, koje počejaju njihove kuće poradi punote i usjega. Ostali vjernici mogu također to dobiti endje, ali same onda, ako se barem u udaljenosti od tisuće koraka ne nalazi crkva, koja bi to povlasticu imala.

Povlasticu porečiškukluskoga oproštenja imaju i crkve, u kojima je osnovan treći red. Ali to oproštenje mogu ondje dobiti same željanov trčeg ređa. To vrijedi od 7. rujna 1981. godine.

Porečiškukluso oproštenje od svoga se početka smatralo kao toties-quies oproštenje t. j. toliko se putu dobije potpuno oproštenje, koliko se putu posjeti ovaštena crkva. No 7. srpnja godine 1847. papa Pija IX. izričito je odobrio tako, pa od onda nema sumnje o tome, da je to toties-quies oproštenje.

U crkvi Porečiškule traži se za to oproštenje samo posjet te crkve i sv. Isipović. Dok se u drugim povlasticama crkvi traži i posjet crkve i sv. Primitivu i molitve na nakazu sv. Oca pape (Očenak, Zdrave Marijo, Slava Oca). Sv. Isipović se može obaviti prema edredri Pija X. i sv. Oficija od 24. travnja 1914., kao što je svako opro

Kristova Crkva je katolička

Treći je biljež, po kome se poznaje Kristova Crkva, katoličanstvo ili općenito. Katoličanstvo ili univerzalnost Kristove Crkve naglašuje već Vjerevanje apostolsko: »Vjerujem u svetu Crkvu katoličku. Epifanijevo vjerovanje isporučila ovakve: »Vjerujem u jednu katoličku i apostolsku Crkvu. A Nicijejsko-carigradske vjerovanje: »Vjerujem... u jednu svetu, katoličku i apostolsku Crkvu.«

Općenito Kristove Crkve posjeduje samo naša Rimska Crkva. Nasuđe se Crkva zove katolička. Vec samoime katoličko, kaže ono, što ona jest, t. j. da je općenita. Općenita se zove javno, da se pojavi, sveta. Kristova Crkva, kako danas tako i od najveće davnine. Katoličkom ili općenitom je zovemo ne samo mi katolici, nego i uskorije. Svuda je po svetu naša Crkva pečata pod imenom katolička ili općenita, dok se druga nijedna ne zove tako, nego se zovu imenima, koje znajuće djelomično, kao Luterova, Kalvinova i sljede.

Ustrojstvo je naše Crkve takvo, da nije vezana ni na jedan kraj ili narod ili na koju državu. Svetinska Oca Papu biskupi kardinali, a biskupi primaju vlast jedino od Pape. Katolička Crkva se prilagođuje i prihvata svaki oblik zakonite državne vlasti. Dosljedno to, ustrojstvo ili organizacija Katoličke Crkve je takva, da može obuhvatiti sve narode i sve krajeve.

Vjerska nauka ili dogme ne šine nikačne razlike između Židova i pogana, niti između bogataša i siromasnih. Svi se propovijedaju isto Evandjele, svim nikačne razlike između bogataša i siromasnih. Svi se propovijedaju isto vjerojanje, iste dogme. Sv. Pavao veli: »Jednim Duhom mi se sv. krištimo u jedno tijelo, bili Zidovi ih Hrci ili robovi ili slobodni (1 Kor. 12, 13). »Nema tu ni Židova ni Grka, nema ni roba ni slobodnika, nema ni muški ni žensko jer svi vi jedno u Kristu Isusu!» (Gal. 3, 28).

Moralna nauka ili čudoreniji propisi Katoličke Crkve vrijede za sve ljude jednako. Propisi naravnoga prava, Božje zapovijedi, crkvene zapovijedini i evangele svaki savjeti za čistoću, siromasću i poslušnost vrijede svuda i za sve slojeve katolika, nigdje ne šine izuzetak.

Bogotvorstvo, koje se sastoji u prisustovanju sv. Misi i primjanu svetih Sakramenata, može se vršiti svuda i na

štemje, tako i na ovo i onome dana prije. Dok se sv. Primitiv ima priznat iši dan prije Porečiškule, ili na dan, dan, a posjeti crkve i molitve na nakazu sv. Oca Pape moraju se obavljati od podne dana prije Porečiškule pa sve do po noći na smanje Porečiškule.

Oduševom pape Inocenta X. u plasu (Brevje) od 22. siječnja 1657. mogu se oproštenje namijeniti dušama u čistištu.

Ovo porečiškukluso oproštenje imade prednost, što se može dušama u čistištu toliko puta namijeniti, kolikog god se putu posjeti evaštena crkva i molji na nakazu sv. Oca pape. To je velika blagost da duše u čistištu, koje teme zgodom mogu dobiti velike olakšće u svom trpljenju. A svaku oproštenje njima namijenjeno imade svu siguranučin, prema njima raspolaže Debrotu i Nitordje Božiću.

Oduševom pape Pija X. od 8. lipnja 1910. odnosno Dekretom sv. Oficija od 26. svibnja 1911. mogu biskupi: premeti pozivanje porečiškukluskoga oproštenja na sljedileću nedjelju, pa se od onda može dobiti, od 12 sati u subotu do poneti u nedjelju. Nadalje mogu biskupi u svojoj biskupiji prema potrebi odrediti više crkvi ili javnih pojavljivača bogomolja, da se u njima dobitje to oproštenje. Istom oduševom mogu to oproštenje steti svim vjernicima obogađuju spola, koji žive zajedničkim životom i ta u svojoj vlastitoj crkvi ili ako to nema, u svojeg karmelitanskog kapela ili bogomolju, ako se u njima čuva prevesti Oltarski Sakramenat.

Porečiškukluso oproštenje je samo po sebi namijenjeno za žive. No ako ga je netko sigurno postigao, onda nema svrhe, da ga taj dan opet postizava, osim, ako je medutim počinio posljice toga laki grjeh i njime začuo vremenske kazne, koje se potpisnim porečiškukluskim oproštenjem sasvim brišu.

Porečiškukluso oproštenje je samo posjet te crkve i sv. Isipović. Dok se u drugim povlasticama crkvi traži i posjet crkve i sv. Primitivu i molitve na nakazu sv. Oca pape (Očenak, Zdrave Marijo, Slava Oca). Sv. Isipović se može obaviti prema edredri Pija X. i sv. Oficiju od 24. travnja 1914., kao što je svako opro

svakom mjestu. Ni za koji narod ili rasu ne šine potrebe.

Ako pogledamo sljedivom kurtu, katolička je Crkva najbrojnija u Evropi i u Južnoj te Srednjoj Americi. Međutim, Katolička Crkva je odliko zastupala i u Sjevernoj Americi. U Aziji ima katolička i među pogorskim narodima: u Indiji, Kini i Japanu. Katolička Crkva ima svoju po čitavoj Africi i Oceaniji. Pa i tamo, gdje su inače preteči protestanti: Engleskoj, Njemačkoj, Holandiji. Drugim riječima, kod Božje snage svijesti i gdje ljudi mogu živjeti, tamo ima i Katolička Crkva svoju vjernika.

I u društvenom pogledu je naša Crkva općenita, jer obuhvaća sve staleže i nijednoga ne isključuje. Siromasću i bijednjima upiće, posvećuje poseban pažnju jer su takvi potrebni pomaci više nego drugi. Kad je sv. Ivan Krstitelj poslao dvojicu svojih učenika u Isuku, nešta Ga pitaju: »Jesi li ona, koji ima deči, ili drugoga da ekamo?« Isuk im odgovori: »Idite i javite Ivanu, što čujete i vidite. Sljepi gledaju, hrmuti hodju, gubavi se čiste, gluhu čuju, mrtvi usaju, siromasću se prepovijeda.« (Ml. 11, 3-5).

Crkva obsljava robe, Crnčina šalje vjerosješnike, a brine se preko vjerosješnika i za same gubavce. Gdje god nastupaju vjerosješnici, isto vrijeme propovijedaju svi vjerske djele: skole, bolnice i raznovrsne dobrotovorne ustanove tako, da u isto vrijeme lijede dušu i tijelo. Ova Crkva ovako s majčinskim osjećajem prati siromase, ne pušta s vida ni druge svoje vjerske Bogate upućuju, neka svojom imenovinom podiži crkve i samostane, neka podupri ustanove koje svrše katolička djele: milosrđa, jer smilostinja izbavlja od grjeha svakogih i od smrti i ne pušta dušu da slijde u tamnu. (Trob. 4, 11). Bogati neka podupiru vjerske škole i siroštalu, a napose vjerski tisk, koji u suvremenu dobu čini Crkvi neprocjenjive usluge. Jednako se Crkva brine i za učenjake u svim granama nauke. Činjenica je, da su baš najveći učenjaci ujedno i uzorni vjernici i tako svojim životom pokazuju, kako istinita nauka nužno vodi k Bogu.

Ako se pak gleda na broj vjernika, katolička Crkva broji sara više vjer-

Gospodine, Ti si pretjerao iz hrama izvrgve, koji zaboravio, da je Tvoj dom posvećen možnosti. Vidio si, tako neki ljudi učinile i Iz Božjeg hrama apiju rasbojstvu. Tvoj sveti gjurje osudio je krive, zabilježio privrednjem prolaznih koristi. Ti ne dopušt, da ratuni i trgovani prijaju prag u Božje svetlost. Tamo, gdje čovjek dolazi da se pokloni svome Spoznatelju, tamo nema mjesa konzumiranja naski ljudskih poriva, tamo prestaje borba za zemaljska dobra, za novac, za prevaru možnosti i spretnjih. Cuvaj dojmu svetu Bogu, da se molitvom zahvali, da se molitvom sjeti Najsvetijeg. I samo tako možemo prilaziti Gospodaru svjetova, ako su naša srca ponizna, nude mješavina, tamo prenešenje iskre.

Gospodine, daš nam svoja misija, da uvjek ovake proprijevajmo ulaskom u sveti hram. Daš nam snage, da svoga sreća otkinemo od zemaljskih interesova i briža, kada klečimo pred Tvojim trvadućem. Daš nam, Gospodine, život i radost, da Te nademo u svim našim potrebama, da spoznamo silu, koja nas vodi, dobroto, koja ne uspije, ljubav, koja ne otkupljuje za vječnost.

Nika nego sve druge katoličke vjerske ispostaviti zajedno. Prema vratiteljskim radnjim iz 1953. godine Katolička Crkva po čitavom svijetu broji 423 milijuna vjernika.

Katolička Crkva ne poznaje mesta ni kontinentalni ni rasni, ni narodni, ni državni uprave, kao ni sunce. Misao je sv. Irenej: kao što je sunce na četvrtom svijetu jedno i isto, tako je i svijet, što ga svijetu daje katolička Crkva propovijedajući istine, svuda jednako i isto, i razvijajući sve ljudi. Kao što je Bož svima Hridima zajednički i dobri Otac, tako je i katolička Crkva svim ljudima zajednička dobra majka i zato nastoji obuhvatiti sve ljudi po svemu svijetu, da svj budu dio njezine vrhunskovane majčinske dobrote.

SV. IVAN DON BOSCO proglašen je po Sv. Ocu zaštittnikom svih katoličkih načelničkih udruženja.

PODNEŠAK

I NJEMU JE ODLANULO

Osnuvao je divni projektan dan. Zemlja, jučeršnjega obilatnog kifom natopljena i umivena, nanove se ospasila snagom i biskulata novim životom. Sunčani traci ulazili su i u najniže rupice i pore drveća i zvali su bube i kuke, koji se tamo sklonile od zime, da izduz i da uigraju obamire ude; cvijeće je rasviralo češku i zvalo pčele, da se nastane slatkin pektarom; proljetno drveće mamele da pčice da savijaju gnijezda na njegovim zelenim granama; pačnjaci su zvali blaga da dodu da se nasti mladim i sočnom travom i da se suto rastreže nakon tamnavenja u zatvorenom stajama.

Od ranog junra išli su radnici i sejlići pješevaju na posao, a pređi njima sruše i cvrktale ptiće i skraćući od braze do braze pokazivali im put.

Tu je radost, slabo s njima, dječije umirovljenje čovjekov. Sviđenje je učinilo da se poneti u nedjelju. Nadalje mogu biskupi u svojoj biskupiji prema potrebi odrediti više crkvi ili javnim pojavljivačima bogomolja, da se u njima dobitje to oproštenje.

No kako nitko nije siguran, da je njezino rasploštenje bilo takovo, da je i doista to oproštenje poslikalo jedinim posjetom crkve i propisanom molitvama, zato može netko i vše ga pušta na sebi, marno, ako je to u dva sljedila dana, kad se tako može dogoditi, da mu je potreben.

Inafe je porečiškukluso oproštenje, kada, možemo mnogo dobro učiniti za sve naše drage pokojne i njezine latki grjehi i njime začuo vremenske kazne, koje se potpisnim porečiškukluskim sasvim brišu.

Iza svršenih nauka očenio je sasvim djevojku, koju mu je denjanica u braku poštenje i dvije zlatne ruke. Kad je se narodio sin, nije od njih bio sretnijih ljudi ne svjetlo. A onda se survalo na njega jedno da je drugega. Žena mu je umrla u četvrtdeset godini od slabosti srca, njega umirovile prije reda radi političke, a sada mu se, eto, mora djeteti podvrati oproštenje. Jako ga je učitelj uvježavaju da će je kada podnijeti, boji se ipak za život sna. Često se čuje, da je operacija uspjela, a da kasnije operirani more. I fata zna, nije sasvim sreća načinjeno od mosteca.

Okakso mu je sas u bolinicu. Sviđi se spava. Noću se često budi, u sau ga muče sni. Noći obično prevedi buđici u stop sobe.

Tako je bilo i te noći. Kad mu je dođijala nesanač, ustao je i posao k prozoru. Dignut je zetar i prematnut, da se dogada na ulici, pa će ga to rasprestiti.

U to se eglašio malo zvono na sumarskoj crkvi. Zvalo je norod na ranu Misu. I Suvit odluči da će u crkvu.

Cim se otvorio glavna vrata, počeo ljudi pridolaziti. Crkva se pomalo punila.

Kad je ušao Suvit, vladala je u crkvi polutama. Pred glavnim oltarom gorilo je vječno svjetlo, u brodu crkve nekoliko slabih žarulja.

V. VELJELJA PO DUHOMA

30. VII. 1950.

Sv. Mira počela ovako: Gle, Bog mi pominje, Gospodin je branit duše moje. Obraćam ti zato na moje neprljavštine, rasprati i svojstvo istom, zastimlje moj. Bože, „imenom svogim“ spasi me i krepni u svojem oporavku mi!

U Pustinjači opominje sv. Pavao Kostimine, da ne grješi kašte su grležiši židovi za Nejšiju, pa su bili kažnjavani, nego neka se čuvaju da ne padaju, a Bog ne će dozvoliti preveliku krunu. „Bratio! Ne želim zala, kadio su željeli oni. Ne budite ideologički kao neki od njih, kako je pisano: Sjede našed da jede i piće i ustano da igraju, i ne grješimo bludno, kašto su neki od njih grješili i u jedan ih dan padne dvadeset i tri tisuće. Ni ne iskušavajmo Krista, kašte su iskušavali neki od njih, te su izginuli od zmaja. Ne mramljajte, kašte su mramljili neki od njih, pa su izginuli od zalaštice. Sve se ovo nijmo dogodilo u slici, a pisano je za opominenu nama, kojima je došao svesetak vremena. To misli da stoji, neka pazi da ne padne. Samo čovječija kruna vas je zahtvala, jer Bog je vjeran, i ne depušta da budete kušani više nego možete, a da biste mogli podneti, učiniti će kraj kruni.“

Sv. Evangeliće prijeopominje, kako je Isus phakao nad Jeruzalemom i kako je zatim izgnao trgovce iz hrama. „U ovu vrijeme kad se Isus približio Jeruzalemu, ugleda grad i zipline nad njim: O kad bi ti znao i da budi u ovaj dan, što je za mir tvoj! Ali sada je sakriveno u tvojim očima. Doći će za te dani, kada će te okružiti vroci neprljaviji opokromi, i opisati će te i pritisnuti sa svih strana. Sačet će te i u svoju dječu, koja su u tebi, i ne će te udati ostaviti ni kamena ni kamenu, jer nisi poznao vremena svoga počoda. — A kad ude u hram, poče izgoniti one, koji su prodaval i kupovali, i reči im: Pisano je: Kuća je moja kuća molitve, a vi ste je očinili štupljom razbojničkom. I svaki je dan učio u hramu.“

Pouka: Grad Jeruzalem slike je nađe duše. I na njih navaljuju neprljavštije: naš strast, svijet i davao. Da li će je osvojiti za sebe, ovisi o nama. Nastojmo, da ne bude naša duša razorenja ponut Jeruzalemu, da ne mora Isus i Rednjom plakati. Naša duša treba da bude kao hram Božji, u kome stoluje Bog. Tom svomu dragom gospotu treba da uviđe prinosimo poklone, slozav i zahvalnost, a nikada ne dozvolimo, da nam se u duši nastane trgovci: žežije, zavist, mržnja, oholost i t. d., da ne mora Isus da ih bičem tiera. Neka naša duša bude kuća molitve, a ne štuplja razbojnička.

u crkva, da se prije nego će na posao, Bogu pomol.

Kad je sunce malo odskočilo, pođe Suvje razbarati lica. Vidio je nekoliko poznavaca, ali većinu njih nije poznavao.

Prvo poznato lice, koje je video, bila je gospodica G. Klečala je pred olтарom Majke Božje i molila: „Vidju uprilič u Njegovim kipovima, da Što je tisti. Kad dođe okupator, očevide joj sina. Denuncirao ga je pred njima, neki odvratni tip da je Slavenof. Tko zna, hoće li ga još kada vidjeti. Jamačno je molila Mariju, da joj daje dijete i da bi joj se sin živ vratio.“

U sredini crkve, u klupi kraj olтарa svetog Antuna, sjedio je umirovljeni učitelj P. Oki su mu bile sunce su i brišao da je rukom. I njemu je, kao i stotinama i tisućama, unistio rat srce u životno veselje. „Drži ga vjera da može snositi svoju nevolju. Službeno ga obavijestile da mu je sin pao, ali on to pravo ne može da vjeruje i tješi se, da su radi o zabuni! I da će mu se dijete jednog dana vratiti! A onda mu nanove potekose suze i plasuti je molio Boga, da mu dade snagu da ne očaja. I još Ga mol, da bi u dobrati dokrajlo užasne patnje ljudi i vratio mi čovječanstvu.“

U kutu poljaj sakristije video je stareg Mateka, inventar nadbiskupskog dvora. Jedva se drži na nogama, sašvam je oglušio. Njega je svakog dana vidjeti u crkvi. Ne traži od Boga ni zdravlja, ni dugog života, ni obilja. Jedina mu je želja i prošnja, da mu Bog udaji sretnu i blagoslovnu smrt.

U crkvi našao se i dešta svijeta, koji se tek spremao za život. Vidio je

Sv. Ignacije Lojolski

Rodio se u bosanskoj noći g. 1491. u dvorcu Lojola u Španjolskoj u zemlji Basika, kao trinaestnik i zadnje dijete. Na kraljevskom dvoru je vrlo slabu službu do svoje 26. godine, a onda je usao u vojnu službu.

Godine 1521. provodi je francuskog kralja Franja I. u Španjolsku i navuku na grad Pamplonu. Ignacije je bio zapovednik obrane i tu je bio teško ranjen u nogu. Na pola mrtva prešao je u dvorac Lojola. Više teških i bolnih operacija podnijeo je bez jedslog jaska. Od te rane lagano je šepao cijelog života. Dotada je Ignacije živeo u svestrovini dubine. I sada je značio: da mu dudu otasti neki vješki roman, ali jer je baš tamne nije bilo, donijeli su mu „Zivot Svetaca“. I „Zivot Isusova“. Kartuzijanci Ludolfa Ignacije je zanimali i učinili lik Patnika i Mučenika Krista, koji trpi gorku muku za grjehe svega čovječanstva. Tu je Ignacije osjetio razliku između svjetovnoga i Božjeg duha, i tako je nastala njegova glasovita teozofija (nauka) o »razlikovanju duhova«, koju je poslije temeljio između u svojim „Duhovnim vježbama“.

Kad je Ignacije ozdravio, počeo je vrstni teški pokor. Otkao je u crkvu Majke Božje na brdu Monteserrat kod Barcelone. Tu je obavio veliku ispovjed cijelog života i učinio obilno obnovljivo rasvjetljenje Duhu Svetog, koje je evđe primio. Tu je bismo i velike zarne, od kojih je jedan trajao sedam dana tako da su svih mislili, da je on umro. Duhovni život Ignacije uputio se končno sigurnim putem nepokolebljivoga pouzdanja i ljubavi prema Bogu. U Manrezi je sv. Ignacije načinio

polu mort za svake slavne dječake „Duhovne vježbe“.

U Manrezi otvio je sv. Ignacije papa Rima i Metaka u Jerusalemu, kamo je stigao 19. IX. 1523. Na nedjeljinsku je preuzeo 19. godina, i sada je sebe avio „sheodatskonom“, a bio je — on edinstven plen — od milostinje. Kad se vratio je Jerusalemu, počeo je učiti jezik i vještice. Zbog svojih „Duhovnih vježbi“ bio je da mu pata zatvor, a onda je u Periju nastavio nauke.

U Parizu je zanimali osnovati drugu, kojoj će voda biti Isus, zastava križ, lozinka: „Sve na veću slavu Božiju, cilj spasenja duka. Ono sebe je okupio čest svetih molitava, među kojima je bio i sv. Franjo Kavarski. Na Velikom Gospu g. 1534. oni su se zavjetovali u crkvi sv. Dioniziju, na Monastaru u Portu, da će se povestiti: obraćajući nevjernika, a ako se to ne moguće, da će se staviti na raspelo, gađajući Svetom Otu Papu. Ovaj su zavjet obnovili na istom mjestu na Velikom Gospu g. 1535. i 1536. Od tega se razvila Družba Isusova, koju je počeo Pavao VIII. odobrio 27. IX. 1540. Ova je država bila određena, da nosi ime Isusovo pred narode i kraljeve. Ona se posvetila propovijedanju i ispojavljanju, rada u skelama i misijama. Dalo je Crkvi mnogo svetaca i mučenika. Sv. Ignacije bio je zaređen za svećenika. Na Ivane g. 1537. u Mlecima, a prvu sv. Misu čitao je tek na Božić. Iza tog je sv. Ignacije otisao u Rim, gdje je bilo siedište njegove države, „Duhovne vježbe“ je ispisao i odobrio 31. VII. 1549. papa Pavao III.

Sv. Ignacije je umro u Rimu 31. VII. 1556, a proglašio je da je svetim papa Grigrv XV. dana 12. svibnja 1622. Njegovo sveto tijelo počiva u Isusovoj crkvi u Rimu.

Kako možete

Sačinjavali su uzornu katoličku obitelj: on, ona i dječa. Obje su bili stedljivi i marljivi i svojim žujeljvinama i odricanjima sušili su ljevu kucu. U toku 20 godina njihova zajedničkog života nije medju njima došlo ni do najmanje rješčkanja. Svi su bili sretni i veseli: tona i on i dječa.

Tada je došao rat. On doduše nije morao u vojsku, no nastale su egzistencije oko prehrane. Preselili su se na selo, ne bi li olakšali život. On je

morao često putovati na posao i s posla. Jednom je nastradao. Ona je ostala sama s petro djećom, od kojih je najmlađe imalo tek dvije godine. Ona je ipak sve potiske podnula i uzdala se u Božu.

Dolle su još veće potiske. Snovni su prestali iskazivati svojoj majci čast i ljubavlju i smatrali su, da su drugi mjerodavni za njih od njihove majke. To je za njih bio veliki udarac, no ipak su je ljudi vježljivi hrabri, čvrsti pogledi.

— Kako možete? — bilo je često pitanje. Brine se Bog i dobiti ljudi — glosio je odgovor.

Cesto, svaki dan video si je u crkvi. Nije bila od onih, koji je crkvi bili oltare, a pred crkvom ogovaraju, peju i klečevec. Bla je ušao pobolj.

— Pa kako to, da su vaša mala dječa tako finog vlasanja? — Tako pristojno i lijepo obavećuju? Kako možete stvarati za telke?

— Brine se Bog i Njegova Prvičnost — Kako možete biti uz sve to tako vesela i, rekao bi čovjek tako zadovoljni?

— Bog me jača i krije, da mogu svoje dužnosti vršiti. Tu je svel — glosio je odgovor.

I zaista, Bog joj je bio sve. Svojim molitvama isposila je od Boga milosrđe, da je jedan sin postao svećenikom. Bog ju je krijeo i jačao, da je mogla sve podnosići, brijeći se za one, koji su joj učili Bogu bili povjereni da ih odgajaju. Bog joj je dao i snage, da je mogla doživjeti i sreću, gledajući sveđe dječete na oltaru...

Ipak je u crkvi bilo najviše srećnije, bolesnij i starijih ljudi. Jmačno su se oni tu osjećali svoj medu svoljima, jednakni medu jemankama i sili su sigurni, da im se ta neće mitko harati, nitko ih prezeti. A gledajući drugo, kako strpljivo nosi svoj križ, jačaju se, svi svoju velju da uzognu i oni svoje životne podneste podnosići predavajući se u volju Božiju.

Sto je uživo motrio Suvje te ljudi, to su mu izrezali dolazak pred oči patnje, boli i žalosti, što ih trije ljudi, ita da su sasvim sveukupno čovječanstvo, i to je u njega jačalo uvjerenje, da te patnje uzrokuju neki teško zlo, neki teško prestupak, koji počiva na svim ljudima, jer inače se ne da razumjeti, zašto je bol sastavni i bitni dio čovječanstva.

Znac je on, da su mnogom zlom, tisti pojedine, kriji oni sami, ali preteći drugim: oholost, mržnja, sebičnost i nopravno pomanjkanje djetovljevne ljubavi i da bi zapovijedao. Božja: Ljubi bliznjega svoga, kao samog sebe — otišla mnogo suzu, koju proljevaju ljudi.

Suvje nije požao, što je tko se dana našao u crkvi. Bilo je lamo ljudi dale-

ko nesretnijih od njega, i čitao im je na licu, da poradi svogih patnja ne pregovara Bogu nego spremano nosi križ, koji ih je zapao. I gledajući njih učinje su njegove patnje puno lakše i manje. I odlazimo mu je, kad je vidio da i drugi trpe, a ne samo on, i da njegove patnje nisu ni veće ni teže od onih, koje drugi trpe.

DAN POBOĐENJA GOSPOĐNJE

Sv. Evangeliće IX. nedjelje po Duhovima nam priopćjava, kako je Isus zaplakao, kad se približio Jerusalemu i kad ga je ugledao. Isus je zaplakao nad osobinom svetoga židovskog grada i nad strahovitim patnjama, koje će pretrpjeti njegovi stanovnici: „Jer je dan na tebi i okružiće te svojim vježbama, da ih u Parizu je zanimali osnovati drugu, kojoj će voda biti Isus, zastava križ, lozinka: „Sve na veću slavu Božiju, cilj spasenja duka. Ono sebe je okupio čest svetih molitava, među kojima su redni iši, koji su zadobili bes svoje osobne križeve. Treći opel stradavaju radi tega, što im bilo bez razlozno nameće razina zla. I, kao što su različiti, uzreći patnji i trpljenju, teku su različiti i načini, kako pojedinci snose svoje patnje, a različite su i posljedice tih patnji za pojedince. Imaju ljudi, koji smrreno i strpljivo snose životne patnje, ujereni, da su one pravedne kazna za njihov grešni život. Dragovoljno prikazuju Bogu svoje patnje kao pokoru za svoje grjehe. Ima onih, koji su svijesni, da niciš nisu prorazili patnju, koju podnose, pa ipak smrreno i strpljivo je snose, zabavljajući Bogu, što im je dao priliku, da mogu činiti pokoru, da mogu trpjati za pravednu stvar ili polupunom predanju u Božiju Volju i skusuju, koje im je Bog posao, da bi prokušao njihov vjerni i njihovu odanost. Ima i onih, koji trpe s ogorčenjem i mržnjom u duši, onih, koji misle, da imaju pravo izbjegnuti u sreći i zadovoljstvu, onih, koji misle, da bi se Bog imao brinuti same za to, da uklanja patnje i trpljenje iz njihove života. Od takvih ljudi, kada trpe, čuju se prigovori: „Zar sam ja toliko grešnik, da me Bog na ovakav način kažnjava?“ „Il joj gore! „Zar mogu vjerovati, da Bog pošoji kada ne nudituz moram ovako patiti?“ Ima dakkle ljudi, koji patnje i nevoљe približavaju Bogu, a ima i onih, koji ne shvaćaju ulogu i značaj patnji u ljudskom životu, trpe beznadno i u očaju. Božja je Velja, da se svijet ljudi spase, da svijet postane dioničnina Njegova božanskog života u vječnosti. Različiti su medulim putevi, kojima je Božija Provodnica vodi pojedince ovome cilju. Patnje i trpljenju su česta sredstva, kojima Bog vodi k sebi. Cesta su stoga, jer u mnogo slučaju samo preko patnji i trpljenja dostignu do sposnje bezvrijednosti i prolaznosti vremenskih dobara i upoznajemo beskorisne pravne vrijednosti duhovnih dobara.

Isus je plakao nad Jeruzalemom, ne želite raditi patnji i nevolja, kojima će biti izloženo njegovo stanovništvo, kojima će radi tega „jer nije upoznao vrijeme njegova pohodenja“. Isus je propovijedao u Jeruzalemu, Os je čitao u njemu bezbrojna čudesa. Pa ipak Jeruzalem je ostanao gubit u slijep, tvrdokoran u odbijanju Krsta i Njegove naške. Isus je propakao nad njim. Propakao je, jer je bio plakao, da će tako strašne patnje i trpljenju ostati besplodna za veliki broj njegovih stanovnika. Plaćajući nad Jeruzalemom Isus je plakao nad svima onim kršćanima, koji kroz vrijednostne i blagoslovne smrti i pohodenja, kroz vježbe i pohodenja, kroz besplatnu i beskorisnu.

S druge strane Isus je proglašio blaženim on, koji će trpjati patnje i pravonutva u potpunu predanju Bogu i Njegovoj sv. Volji. Nije ih proglašio blaženim za to, što će patjeti. Proglašio ih je blaženim za to, što će patnje i trpljenje postati na njih moćno sredstvo za što prisnije približenje i sjeđenje s Bogom.

ISPOREDBA

Nas duh ne može da obavi, da bi se jedna stvar mogla sama od sebe stvoriti. I najmanja stvar ima razlog svog postojanja. Tako razlog je u prvom redu duh ili duša, koja stvar zamislu, drugo: tko ili rad, koji po zamislu dečije, i treće: tvar, materija, od koje se stvar prema zamisli, a utjecajem iste, rada, oblikuje. To je potvrđeno i glasoviti, osnivač moderne teorije o topolini i zakona o uzdržanju energije J. R. R. May er (1814.-1878.), koga je Tyndall nazvao "najvećim umom svoga stoljeća". On je napisao ove riječi: "Francuski fizik Adolf Hahn postavljaju prema mjeru mlađenje lijepe i sreće tri kategorije i tri ekstencije: materiju, sliku i dušu ili duševni, princip."

Loporedimo jedan prizvod ljudskog duha s jednom tvorbom u prirodi. Pokušati nam neki umjetnički djelatnik žene kute svoje sesire, recimo ružu, krasuljicu ili različak. Mi ćemo odmah pomisliti na vještice ruke, koje taj čovjek napravio. Primenjeno ćemo, da tu imamo ukusa — umjetnosti, ljubkosti — odijaja misli, koja je taj cvijet stvorila. Kad bi ikog rekao, da se i jedan katičnjekov samobrot stavio na svoje mjesto, da se samo octao i obojadio, mi ne bismo tome vjerovali, a i pravom smislu se na to osmjehnuli.

Međutim, ovaj je cvijet samo kopija, koja približno, po obliku, sliči na svoj original u prirodi. U osušini da je sa građenom samo od mrtve tvari. Oni niti vidi, niti će imati sjemensku, u kojoj spava kletva čitavog poljenja, budućih i svjetlosti. Dok kod naravnog cvijeta je sasvim drugačje. U zemlji se nalazi korištenje, koje crpe vodu i u njoj raspolijene rudne tvari. Ova hrana prilagodljivo mlijekom, kroz nadzemnu zelenu stabljiku u zeleno lišće, koje na mnogobrojne otvore upija iz zraka drugu hrancu, a ta je ugrijala dvokrat i sunčano svjetlo. Malo vode iz zemlje i malo plina iz zraka — i to odmah pod utjecajem sunčanog svjetla stvara se cvijeće i odnosno plod sa sjemenskom. Tako nastaje ne samo divno ukusno cvijeće, nego i razno voće i ostali plodovi.

Ako sam od sebe ne može nastati, niti jedan obični umjetnički cvijet, kako bi onda mogli zamisliti, da je on od sebe postao na zemlji čitav bljni svijet, potčev od travke, pa do najdjednjeg cvijeća i najgromogrenijeg drveća — i da u svemu tome nije bio misli, koja radi, i mudrosti, koja predviđa?

To krasno cvijeće, voće i plodov, imaju od Tvorca određenu svrhu i služe našem životu. S v. Terezija od Djetinja Isusa piše lijepo u jednom pismu: »Gle, dvene brekvice, ružičasta je i tako slatka, da svaki slatki ne bi mogli načiniti takva neštara. Reci mi, Čeljno, da li je dobr. Bog radi brekvice stvorio ovu lijepu boju i ovaj tako mlio baršun po rjavi? Ne, već radi nas. Brekvi priprava i njezino je biti samo jergra, druge nje njezno!«

Kako se ljudi snjevajući od čudjenja i hvale gledajući takvu lijepu sliku ili kip. A već je Sokrat zapatio Arstodemu: »Kome se treba vise diviti, silikaru, koji silika mrtve i neprekorene silike životinja i ljudi, ili onome, koji stvara živ i razumna bića? I ako one silike nijesu nastale slučajno, zar onda možeš vjerovati, da su ona živa bila slučajno nastala?«

Isporedi samo jednog umjetno načinjenog kukčića, koji se nosi kao ukrasni predmet s jednom živilim malinom blistavim. Gledaj onoga maloga kukčića! Jedva ga vidim svojim očima! Ali ga metni pod slike! Tamo češ vidišti, da ima noge truplo, glavu. I na onoj glavi načini čest usta, jezik, oči. Nači češ probavne organe. Kako maleno mora biti sve to, kad je već kukčić tako malen, da ga jedva vidiš! Pa ipak on živi, osjeća, hrani se i rasploduje! I eno jedan takav mali bijeli kukčić veseli se životu, suncu u jednom bijelom cvjetu. U njemu se odražuje veličajna, divna mimo samog Stvoritelja, koja je sve predviđela i na kraju mu kazala: »Ujeli mi te obuci, da bijel u bijelom budesi zaštićen.« Kolika ne zmjerna razli-

Jz katoličkog svijeta

SVETA GODINA — Kas obično sv.

Otac je tokom tjedna od 2. do 9. srpnja prvo hodočašće u dvije generalne audijencije u bazilicu sv. Petra. To je bilo u srijedu 5. i u subotu 8. srpnja. U subotu je prisustvovao audijenciji preko 30.000 hodočasnika, među kojima je bilo vjernika iz svih krajeva svijeta. Ističala se grupa vjernika iz južnoameričke republike Ecuador, koja je došla u Rim da prisustvuje svečanom proglašenju svetom njihove zmajdonice sv. Marijane. Proglasenje svetom ove novije Svetice uslijedilo je u nedjelju 9. srpnja. Inače, ovaj audijenciji je pristupalo 60.000 hodočasnika. Bečana, na čelu s novim bečkim nadbiskupom kondutirao Mgr. om Jacobom.

NA TIJELOVO održana je u Rimu na trgu sv. Petra svečana procesija, koju je vodio papa Pijo XI. Posebnom njezinom odredbom nošena je ispred njezine Svetle Hostije i korporal, koji se čuvaju u relikvijari stolne crkve u Orvietu. Nedavno su naime pronađeni nesumnjivi dokazi, da je iz ove Hostije protekla g. 1284. krv, koja je ostavljena na korporalu i crkvenom rubu. Povodom tog čuda papa Urban IV. proglašio je iste godine bulom "Translatio sanctae marie" Tijelovo za cijelu katoličku crkvu. Do tada se svećenika Tijelova slavila samo u bliskupiji Liège u današnjoj Belgiji.

UDRUŽENJE KATOLIČKIH NOVINKARA u Sjedinjenim Državama Amerike stvilo je svjeto 40 godišnjaku postojanja. Tom priliku uputio je predsjednik Truman udruženju posebnu pismo, u kojem priznaje i hvali pozitivnu ulogu katoličkih novinara svojim objektivnim davanjem i širenjem vijesti.

NA NAJVIŠI VRH OCEANIE od 4170 m prvi je stigao koncem lipnja jedan katolički svećenik, koji je tamo u znak zahvalje službi svetu Misu.

RED DOMINIKANACA ima danas svega 33 provincije, a u njima 4671 svećenika, 1235 bogoslova, 305 kandidata u novicijatu. 29 članova ima biskupsku čast.

KOLOVOZ

Rimokatolički kalendari

Dan:	1 Petar u okovima
Utorak:	2 Porćunkula, Alfons L.
Cetvrtak:	3 Augustin Kačotić, b. z.
Petak:	4 Dominik (Nedjeljk)
Subota:	5 Snježna Gospa
Nedjelja:	6. po Duši Preobr. Is.
Ponedj.:	7 Kajetan, Donat (Danko)
Utorka:	8 Cirjak, Larg i Smarg
Srijeda:	9 Ivan Vranješ, Roman
Cetvrtak:	10 Lovro muč. Ljuba
Petak:	11 Suzana dј. Filumena
Subota:	12 Klara dј. Hilari, Her.
Nedjelja:	13. po Duši Hippolit Kas.
Ponedj.:	14 Eusebije, Anastazije
Utorka:	15 Vel. Gespa (U. BDM).
Srijeda:	16 Joakin i ota e BDM.
Cetvrtak:	17 Jakint, Julijana
Petak:	18 Jelena Kržarica
Subota:	19 Ivan Eud. Ludovik b.
Nedjelja:	20. po Duši Stejan Kr.
Ponedj.:	21 Ivana Franciska
Utorka:	22 Srce Marijine
Srijeda:	23 Filip Ben.
Cetvrtak:	24 Bartolomej ap.
Petak:	25 Ljudevit kralj
Subota:	26 Pelagija, Zefirin
Nedjelja:	27. 13. po Duši Josip Kal.
Ponedj.:	28 Augustin b.
Utorka:	29 Glavos jeck Iv. K.
Srijeda:	30 Ruža Limaka
Cetvrtak:	31 Rajmund (Rajko)

ka Izmedu najsvršenije izradenog unutarnjeg mrtvog bića, koje ljudi smatraju za genijalno umjetničko djelo i jednog živog cvijeta ili kukčića?

»Nebo i zemlja, govoraju sv. Augustin, i sve drugo govorit, da Te ljubim. Kad je Svetac razgledao Sunce, Mjesec, zvijezde, brda, rijeke, vrela, cvijeće i život, činio mu se, da mu sve to govori: Augustin, ljubi Božja, jer je On nas stvorio za te, da ga ti ljubis. I tako svaki stvorio slave Božje i uče nas da Ga uvjek ljubimo.

AKROSA o LOMBARDI. — Glasoviti propovjednik isusovač o. Lombardi je zadnji dana svibnja u Holandiji, gdje je održao veliki broj predviđeni. Crkve su bile premašene, da prima ogromno mnoštvo vjernika, koji su bijeli čuti ovog glasovitog propovjednika. Radi toga je o. Lombardi morao održati nekoliko predviđeni na otvorenom. Nevjnost je propovijedala o. Lombardiju posvetio velikom pažnju. Na polasku iz Holandije o. Lombardi, je održao holandskom narodu govor preko radija. Iz Holandije je o. Lombardi posjetio istočnu zonu Berlina, gdje je također održao nekoliko predviđeni u veliko učestvo vjernika.

GROF DALLA TORRE, glavni urednik vaticanskog lista "Osservatore Romano", primljen je 17. lipnja u audijenciju od predsjednika francuske vlade, a poslije toga bio je gost francuskog ministra vanjskih poslova, Schumaha.

U BAZILICI PRESV. SRCA ISUSOVOGA u Parizu iskušava se novi sistem akustike (svučnosti). Holandski inženjer Schwegmann na znanstvenoj je omoviti izrađanom mjeru baldahinu, koji je postavljen nad propovjednaonicom, tako da se sada bez svučnja u svakom katicu basilike dobro čujo propovijed.

Đeti je sistem već u više crkava a odličnim uspjehom isprobao.

KONVERTITA ima u Sjedinjenim Državama Amerike godišnje više od 100.000 hodočasnika. Godine 1949. bilo je 119.000 prelaza na katoličku vjeronamjenu. Broj katolika u Sjedinjenim Državama Amerike iznosi 47 milijuna. Prošle godine povećao se broj katolika za jedan milijun.

KARDINAL GRIFFIN izdao je na nedjelju Presv. Trojstvu pastirsko pismo, u kojem govori o katolicizmu u Engleskoj od 1850. do danas. Dok je u Engleskoj od 1850. do danas, dok je u Engleskoj pod saslužbenim jednom od 40.000 hodočasnika, a u Engleskoj pod imenom 6.000. Broj katolika, danas ih ima tri milijuna. Broj svećenika iznosi je 1950. manje 1.900, dok danas iznosi više od 6.000.

POČETKOM SRPNJA slavlja je "pastirsku strahu" u Vatikanu stogodišnjicu svoga postojanja. Osnovana je bila dekretom od 14. prosinca 1850., a od 1. siječnja 1851. počela je vršiti službu. Poslije joj je Pijo IX. dao naslov "pastirskog straha". Njegove Svetlosti.

KARDINAL GRIFFIN izdalo je na nedjelju Presv. Trojstvu pastirsko pismo, u kojem govori o katolicizmu u Engleskoj od 1850. do danas. Dok je u Engleskoj pod imenom 6.000. Broj katolika, danas ih ima tri milijuna. Broj svećenika iznosi je 1950. manje 1.900, dok danas iznosi više od 6.000.

TRADICIONALNA EUKARISTIJSKA PROCESIJA u čast prvih rimskih mučenika održana je u "vrtovima Vatikana" u nedjelju, 2. srpnja, na dan Pohodenja Marijina. Na procesiji su učestvovali članovi Katoličke akcije u velikom broju.

CILENSKI BISKUPI tražili su u zajedničkom pastirskom pismu da se odmah počne s praktičnom primjenom katoličke socijalne nauke.

HARMONII Tko ima za prodaju harmoniju, neka pošalje njegov opis i cijenu na adresu: Rki Zupni Ured — Stolac (Hercegovina).

TRADICIONALNA EUKARISTIJSKA PROCESIJA u čest prvih rimskih mučenika održana je u "vrtovima Vatikana" u nedjelju, 2. srpnja, na dan Pohodenja Marijina. Na procesiji su učestvovali članovi Katoličke akcije u velikom broju.

CILENSKI BISKUPI tražili su u zajedničkom pastirskom pismu da se odmah počne s praktičnom primjenom katoličke socijalne nauke.

HARMONII Tko ima za prodaju harmoniju, neka pošalje njegov opis i cijenu na adresu: Rki Zupni Ured — Stolac (Hercegovina).

Naši pokojnici +

Msgr. dr. Antun Lončarić, apostolski protonotor Kanonik-lektor stalnog senjora kaptola, dekan stalnog dekanata, bivši čučnik grada Senja i profesor teologije, upravitelj župe Krivi put, umro je nedanago 17. srpnja 1950. na vrsivši 75 godina života. Bio je uzorni i revnici svećenici. Sahranjen je u Senju 19. srpnja 1950. na gradskom groblju, kamo je prevezan iz župe Krivi put. Počivalo je mirno!

Don Jozo Dellec, dušobrijanac u Gornjem Humcu na Braču. Rođen 1. L 1885. g. u Slunj. Zaređan za svećenika 16. VI. 1907. g. Nezaradan u redu oko spasavanja duša nakon teške bolesti blaga je premirio u Gospodinu dana 24. VI. 1950. g. upravo na 43. godišnjdan sv. Ivana Krstitelja. Počivalo je mirno.

Msgr. Josip Šeper, župnik u Omišu, zadarsko-nabavskije, bivši rektor Visoke bogoslovne škole u Splitu, imenovan je od Sv. Stolice apostolskim protonotorom s ovlašću, da može podjeljivati s potvrdi. Svećano je ustoličen na blagdan Uzašača u zadarskoj katedrali. Cestitamo!

Msgr. Mate Šarković generalni vizir zadarsko-nabavskije, bivši rektor Visoke bogoslovne škole u Splitu, imenovan je od Sv. Stolice apostolskim protonotorom s ovlašću, da može podjeljivati s potvrdi. Svećano je ustoličen na blagdan Uzašača u zadarskoj katedrali. Cestitamo!

Msgr. Josip Seper, župnik u Omišu, imenovan je od Sv. Stolice apostolskim protonotorom i svećenom instaliran 2. srpnja o. g. s prisutnosti preuz. biskupa; dr. Antuna Akšamovića i velikog preposta dakovskog kaptola Josipa Sokola. Cestitamo!